

Pisica sălbatică și tigru

Grigore Alexandrescu

Un cotoi sau pisică,
Din două nu știu care,
Nici mare, nici prea mică,
Dar foarte mănâcătoare,
Și din soiul acela ce-n păduri locuiește
Și pe copaci trăiește,
Văzu un tigru mare
Trecând pe o cărare.
De sus de pe ghindaru unde era urcată,
Pisica socoti
Că poate a-l îngrozi;
Și fără a pierde vreme se adresă îndată
La tigru ce trecea,
Fără a o vedea:
„Ia stăi, mă rog, puțin, jupâne de pe jos,
Care te socotești
Că nu știu cine ești;
Mândria ce arăți cu noi e de prisos:
Știi din ce neam mă trag și că strămoșii mei
Sânt fii de dumnezei?
Nemuritorii toți, din cer când au fugit,
Subt nume de pisici în lume au trăit.
Preoții egipteni în templuri îi slăvesc,
Și niște tigri mici cu noi se potrivesc!”
- „Dacă strămoșii tăi cu tine semăna,
Negreșit era proști câți lor se închina,
Răspunse tigru meu; iar dacă au avut
Vrun merit cunoscut,
Ceva dumnezeiesc,
Atunci eu te căiesc,
Și pentru starea ta de milă sânt pătruns,
Căci d-or fi câte spui, zău, prea rău ai ajuns.”

Deși mulți au zis-o, eu tot o mai zic:
Slava strămoșească pe strămoși cinstește;
În zadar nepotul cu ea se fălește,
Când e, cum se-ntâmplă, un om de nimic.